

Nelly Sachs: V příbytcích smrti

Komíny

na důmyslně zastřešených příbytcích smrti,
když tělo Izraele táhlo uvolněné v dýmu
povětrím –
jako kominík sklání se nad ním
hvězda černavá,
anebo to byl paprsek sluneční?

Komíny!

Cesty svobody pro Jeremiáše a prach Jóbů –
kdo vás zastřešil a kámen po kameni zbudoval
cestu běženců z dýmu?

Příbytky smrti,
lákavě vystrojené
pro pána domu, který byl však jen hostem v nich –
prsty
ležíce na prahu dveří
jako nůž mezi životem a smrtí –

Komíny,

prsty
a tělo Izraele v dýmu povětrím!

Nelly Sachs: Zatmění hvězd

Proč černá odpověď nenávisti

na tvé bytí, Izraeli?

Cizincem jsi,

o hvězdu dále

nežli druzí.

Zaprodancem země,

dědicem vlastní samoty.

Tvůj příchod je býlím zarostlý –

tvé hvězdy vyměněny

za vše, co molům a červům náleží,

a přece je z přeludných písčín času

jak vodu měsíční dále do dálav neseš.

V chóru druhých

zpíval jsi

o tón výše

či o tón hlouběji –

do krve večerního slunce vrhl ses,

jako si bolest jinou bolest hledá.

Dlouhý je tvůj stín

a stmívá se ti,

Izraeli!

Jak dlouhá je tvá cesta od požehnání

přes eóny slz

k záhybu cesty,

kde jsi do popela klesl,

tvůj nepřítel psal dýmem

tvého těla spáleného

samotu tvé smrti

na čelo nebes!

Taková smrt!

Kde všichni pomocní andělé

s krvácejícími křídly

v ostnatém drátě času

roztrháni visí!

Proč černá odpověď nenávisti

na tvé bytí,

Izraeli?

Nelly Sachs: Zatmění hvězd

Národy země,

vy, jež se silou neznámých souhvězdí
jako klubky příze ovíjíte,
vy, jež šijete a ušité stále páráte,
vy, jež do zmatení jazyků vstupujete
jako do úlu,
abyste do sladkosti bodli
a byli jí pobodáni –

Národy země,

neničte vesmír slov,
neřežte noži nenávisti
zvuk, jenž zrozen byl zároveň s dechem.

Národy země,

kéž žádný nemíní smrt, když říká žití –
a žádný krev, když říká kolébka –

Národy země,

ponechejte slova jejich prameni,
neboť to ona mohou
zvrátit horizonty do pravých nebes
a svou odvrácenou tváří,
jako maska, za níž zívá noc,
přispět ke zrození hvězd –

Nelly Sachs: A nikdo neví jak dál

A z toho žáru temného byl Jákob poraněn
a vyklouben; tak zapsáno to bylo v první večer.
To, co se stalo v sevření půlnoci,
je propojeno s černým mechem záhad –
k svému Bohu se nikdo celý nevrací.

Vykolejené hvězdy však dlí v počátečním slově,
zhroucená touha visí na osnově.